

blot ikke udelukkende, men ikke en Gang særlig udtrykkes ved at vælge den Fremgangsmaade, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har anbefalet, nemlig den at afstjære enhver Forhandling og føre Kampen udelukkende paa Magtens Omraade. Jeg tror ikke, at det er et Udtryk for Udholdenhed i Kampen. Hvor der skal vises Udholdenhed, er netop under de forfattede, gjentagne, ofte seige, ofte frugtesløse Forhandlinger, det er ad den Vej, at den egentlige Udholdenhed skal sættes paa Prøve. Jeg tror ikke, det ærede Medlem viser Udholdenhed ved i dette Dieblit at anbefale at forfaste Finantsloven. Det ærede Medlem har villet give det Udseende af, at vi i dette Dieblit staa i en saadan Situation, fremkaldt ved Politiken af 8de November, som gjorde det til en Nødvendighed for os at vedtage en hvilken som helst Finantslov, som fra anden Side blev os dikteret. Allerede i Aftes blev der nedlagt Indsigelse imod denne Betragtning, hvilken hele Behandlingen af Finantsloven for indeværende Aar rigelig vilde kunne modsiges. Det ærede Medlem kom i sin Udsvikling til at bruge Udtryk som dette, at vi bevilge her Alt, hvad Ministeriet kunde ønske sig, at Folkethinget er blevet til en raadgivende Forsamling, hvis Raad Ingen paaagter. Jeg beder det ærede Medlem atter og atter at gennemløse det Finantslovsforslag, her ligger til Forhandling, og spørger, om det med Rette kan siges, at denne Finantslov bærer Vidnesbyrd om, at Folkethinget er blevet til en raadgivende Forsamling, hvis Raad man ikke paaagter. Jeg skal ikke komme ind paa at gjenoptage en Debat om Enkelthederne i Finantslovsforslaget, de ere udebatterede i de foregaaende Dage. Vi staa nu kun overfor Spørgsmaalet om Finantslovens Vedtagelse eller Forkastelse. Det ærede Medlem har nu taget sit endelige Standpunkt, idet han anbefaler Thinget at stemme mod Finantsloven (Berg: Det gjør jeg ikke, jeg stemmer blot selv imod den). Det ærede Medlem stemmer selv imod den, og han venter vel, at hans Afstemning vil have nogen Indflydelse ogsaa med Hensyn til andre Medlemmers Afstemning. Det antager jeg ikke, at det ærede Medlem kan undlade at vente. Det er for saa vidt et Fremskridt, at vi nu endelig ere naaede til det Tidspunkt, da vi bestemt have faaet at vide, hvad det var for en Politik, det ærede Medlem anbefalede at følge. Det er et Fremskridt under Forhandlingerne i indeværende Samling, at der er opnaaet en vis Klarhed. Men det ærede Medlem spiede strax det Spørgsmaal til, eller rettere, han søgte, at det Spørgsmaal maatte besvares, hvad en saadan Afstemning har at betyde for hans nærmeste Meningsfæller, og han fralagde sig da, at hans Afstemning skulde være begrundet paa, at han vidste, at den ingen Betydning vilde faae, og at det derfor ikke var saa farligt at stemme imod Finantsloven, idet han udtrykte sig saaledes,

at, vare de 52 her til Stede, der vilde stemme imod Finantslovens endelige Vedtagelse, saa vilde det ske. Jeg tillader mig nu for det Første noget at betvivle det, men det skal jeg nu ganske lade staa hen. Jeg indlader mig ikke paa at undersøge, hvilke Motiver der leder de ærede Herrer i deres Afstemning, som nu muligen vilde stemme imod Finantslovens endelige Vedtagelse; men jeg retter det Spørgsmaal: hvad betyder denne Afstemning? Vi have tidligere stemt mod Finantsloven ved forskellige Leiligheder, paa forskellige Stadier af Forhandlingen; vi have gjort dette overfor Forhold, hvor der enten var Tale om at fremkalde en Opløsning af Thinget, eller overfor Ministerier, til hvis Trofskab overfor Forsætningen vi ingen Tvivl nærede. Dette var Tilfældet under tidligere Forhandlinger. I dette Dieblit kan jeg ikke tillægge en Afstemning mod Finantsloven en saadan Betydning; i dette Dieblit staa vi overfor en Regjering, der erklærer ikke at ville eller at kunne indtænke den Sag, hvorfor Striden dreier sig, til Valgernes Dom. I dette Dieblit staa vi altsaa overfor det Spørgsmaal, om vi ved Forkastelsen af Finantslovsforslaget vilde vende tilbage til de Tilstande, hvorunder vi levede sidste Sommer. Jeg siger ikke, at en saadan Følge, en saadan Konsekvens for en hvilken som helst Pris skulde undgaaes. Folkethinget har ikke været — jeg gjentager det igjen — under Trykket deraf ved sin Behandling af Finantsloven, men jeg erklærer paa det aller bestemteste, at naar der var Valget imellem at stemme for en Finantslov, saaledes som den nu foreligger til Afstemning, eller at vende tilbage til Tilstanden fra sidste Sommer, forstaar jeg ikke, hvorledes det er muligt for noget Medlem at være i Tvivl om, hvad Valg han skal træffe. At stemme imod en Finantslov, som i alt Væsentligt udtrykker i Realiteten den Opfattelse, den Villie, som her har gjort sig gjældende, vil jeg for mit Vedkommende anse for at være, for at bruge et Udtryk, som jeg forøvrigt ikke vil tillægge nogen fornærmelig Betydning, Løppunktet af politisk Uforstand. Det ærede Medlem og hans nærmeste Meningsfæller staa i et ganske særegent Forhold til det nuværende ærede Ministerium. Vi erindre jo Alle, at den Gang det nuværende Ministerium blev dannet, blev det hjulpet med Tilfredshed af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), idet han sagde, at det var et Ministerium med et klart Standpunkt, og et Ministerium udgaaet af den ypperste konervative Scier; man kan ogsaa kalde den Reaktionen. Det var altsaa et Ministerium med et klart Standpunkt, og overfor dette var man atter i Stand til at indtage et klart Standpunkt. Jeg veed ikke, hvilken Del det ærede Medlem ved denne sin Opfattelse har haft i, at Ministeriet (Strup overhovedet er kommet til Roret (Berg: Slet ingen!)) Jeg mener, ved denne sin Opfattelse. Men i dette Dieblit staaar det